

Hồi thứ Hai Mười Chín

Hoa Thiết Cán Cam Tâm Hàng Địch

Thủy Đại nói:

– Nhất định là ác tăng dùng nguy kế ám toán Lục đại ca.

Lão nói tới đây không nén nổi lòng bi phẫn, la lên:

– Tiểu đệ thử xuống coi.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Được rồi! Lão đệ nên thận trọng, tiểu huynh ở đây lược trận.

Thủy Đại ngơ ngác tự hỏi:

– Sao nhị ca không xuống một thể?

Câu này lão không nói ra miệng.

Nên biết những nhân vật thành danh võ lâm lúc lâm địch tiếp chiến nhất thiết hoàn toàn tự chủ, nếu người đứng bên chỉ điểm hay thúc giục là phạm lỗi đại bất kính.

Hai người này tuy là anh em kết nghĩa nhưng vẫn dè dặt về điều này.

Thủy Đại nóng ruột kiếm thi thể của Huyết Dao Tăng để băm nát ra cho vơi lửa giận trong lòng, hay hơn hết là Huyết Dao Tăng mới bị trọng thương chứ chưa tắt thở, để lão hành hạ cừu nhân một phen trước khi lâm tử cho hả giận.

Lão cầm trường kiếm, hít một hơi chân khí thì triển khinh công trượt chân trên mặt tuyết, lão lướt đi mấy trượng phát giác ra dưới chân không mềm nhũn liền chạy nhanh hơn.

Nguyên hang núi này bốn mặt đều có núi cao vây bọc quanh năm lạnh lẽo không nhìn thấy ánh dương quang. Đáy hang tuy đầy tuyết động nhưng tuyết và băng lẫn lộn, có chỗ rắn như đá có chỗ mềm xèo như bùn, người đến trên nhảy xuống là bị ngập liền, phải dùng khinh công đề khí cho khỏi lún xuống.

Khinh công của Thủy Đại rất cao mình trượt đi trên mặt tuyết mỗi lúc một lẹ, tuy lão chưa đến trình độ đạp tuyết vô ngần, nhưng đi lui đi tới không ngại gì cả.

Bỗng nghe Hoa Thiết Cán hô:

– Hảo khinh công! Thủy hiền đệ! Tên ác tăng ở gần đâu đây, lão đệ phải thận trọng.

Lão chưa dứt lời bỗng nghe mấy tiếng lồm bồm, phía trước Thủy Đại cách chừng hơn trượng một người chui lên, quả nhiên là Huyết Dao Tăng.

Huyết Dao Tăng tay không binh khí bật tiếng la hoảng:

– Úi chao!

Lão không dám tiếp chiến với Thủy Đại chạy về phía tây mấy trượng, miệng hô:

– Bậc đại trượng phu chiến đấu phải giữ đạo công bằng, lão tay cầm binh khí mà ta xịch thủ không quyền thì đánh bằng cách nào?

Thủy Đại chưa trả lời thì Hoa Thiết Cán ở đằng xa đã la lên:

– Giết một tên ác tăng như ngươi cần gì phải nói đến chuyện công bằng hay không công bằng?

Khinh công lão không bằng Thủy Đại nên chẳng dám lội xuống đất tuyết, liền đi quanh theo sườn núi đến nơi để giáp kích.

Thủy Đại cho là thanh Huyết Dao của ác tăng đã bị thất lạc trong lúc chiến đấu với Lục đại ca. Hang núi này tuyết ngập sâu đến mấy chục trượng mà muốn kiếm lại thanh đao kia phải mất hàng mười ngày mười đêm chưa chắc đã thấy.

Lão thấy địch nhân không có binh khí càng thêm yên dạ, nắm chắc phần thắng, chỉ cốt sao để hấn đi xa hoặc chìm xuống lòng tuyết không còn thấy tông tích đâu nữa.

Lão lớn tiếng hỏi:

– Tên ác tăng kia! Con gái ta đâu? Người nói ra thì ta cho chết một cách thống khoái, chỉ chém một nhát là hết đời không thì ta băm nát ra.

Huyết Dao Tăng đáp:

– Chỗ dấu con nhỏ đó khó kiếm lắm, lão không tìm thấy được nếu lã tha ta, thì ta sẽ cho hay.

Miệng lão nói, chân vẫn chạy đều chỉ sợ Thủy Đại đuổi kịp.

Thủy Đại nghĩ thầm:

– Nơi đây bốn mặt đều có núi cao bao bọc, dù người chấp cánh cũng không bay lên được, ta tha ngươi thì ngươi chạy đi đâu?

Huyết Dao Tăng đáp:

– Địa thế nơi đây rất cổ quái, t a đã ở vùng này mấy năm nên biết rõ lắm, lão mà giết ta thì khó lòng ra khỏi hang núi rồi cũng chết đói cả mà thôi, sao bằng chúng ta đổi thù ra bạn. Ta trả lại con gái và dẫn bọn ngươi ra khỏi hang núi được không?

Hoa Thiết Cán tức giận quát mắng:

– Một tên ác tăng như ngươi làm gì còn có tín nghĩa? Người mau mau quì xuống đầu hàng bọn ta sẽ có chủ ý xử trị, hà tất ngươi phải lắm miệng?

Lão vừa nói vừa tiến lại gần.

Huyết Dao Tăng cười đáp:

– Đã vậy thì lão gia xin kiếu.

Lão gia tăng tốc lực chạy nhanh đi xéo về phía đông bắc.

Thủy Đại quát hỏi:

– Người chạy đâu cho thoát?

Lão chống kiếm rượt theo.

Huyết Dao Tăng chạy rất lẹ, chừng được mấy chục trượng thì trước mặt gặp phải núi cao chắn đường không còn lối đi.

Lão rung động thân hình xoay mình chạy lướt qua bên Thủy Đại.

Thủy Đại lia ngang một kiếm, chỉ cách mấy tấc là chém trúng địch nhân.

Huyết Dao Tăng lại chạy về phía Đông Bắc.

Thủy Đại thấy hấn quay về đường cũ, bụng bảo dạ:

– Lão chạy lui chạy tới, trong hang núi này cũng chẳng trốn đâu cho thoát, có điều quanh quần đuổi lão theo kiểu bịt mắt bắt dê mà khinh công của lão lại là hạng trác tuyệt thì sao tóm được lão không phải chuyện dễ dàng, ta lại chẳng hiểu lão dấu Sanh nhi ở đâu?

Trong lòng nóng nảy, Thủy Đại đề khí chạy nhanh hơn đuổi gần Huyết Dao Tăng thêm mấy thước.

Bỗng nghe Huyết Dao Tăng “Ồi” lên một tiếng chân lão nhũn ra ngã chúi về phía trước hai tay lão vừa chống vừa bò loạn lên trong đất tuyết, hiển nhiên lão đã kiệt lực, té xuống rồi không dậy được.

Địch Vân và Thủy Sanh ở trong động đều nhìn rõ, người thì hoang mang kể lại hoan hỷ.

Địch Vân ghéch mắt ngó thấy Thủy Sanh lộ vẻ vui mừng, trong lòng càng tức giận, bất giác xiết tay chặt thêm dè lên cổ nàng.

Huyết Dao Tăng không bò dậy được, Thủy Đại khi nào bỏ lỡ cơ hội, lão tiến lại một bước vung kiếm đâm lẹ xuống cánh tay lão.

Lúc này Thủy Đại không muốn chém một đao cho ác tăng chết ngay, mà chỉ định đả thương khiến lão không chạy trốn được nữa để lão từ từ tra hỏi chỗ dấu Thủy Sanh.

Không ngờ Thủy Đại vừa đưa kiếm lên chừng một thước, đột nhiên một chân bước vào chỗ không toàn thân sụt xuống, phía dưới là một huyệt động khá sâu.

Biến diễn kỳ quá này tựa hồ yêu pháp tà thuật gây ra.

Thủy Đại sắp đắc thủ trong chớp mắt thì người lại mất hút ở dưới đáy tuyết.

Tiếp theo một tiếng rú thê thảm từ dưới lòng tuyết vọng lên, chính là thanh âm Thủy Đại, hiển nhiên lão đã gặp chuyện gì rất đáng sợ ở phía dưới.

Huyết Dao Tăng nhảy lên thân thủ mau lẹ dị thường, hiển nhiên vừa rồi lão cửa quây bò đi chỉ là giả vờ.

Huyết Dao Tăng đứng dậy hai chân dừng lại cả người lão chìm xuống lòng tuyết.

Lát sau lão lại chui lên, tay xách một người máu tươi đầm đìa chính là Thủy Đại mà hai chân đã bị đứt từ đầu gối không hiểu lão còn sống hay đã chết rồi.

Thủy Sanh ngó thấy thảm trạng của phụ thân khóc òa lên nằng vừa khóc vừa la:

– Gia gia! Gia gia!

Địch Vân sinh lòng bất nhẫn, chính chàng cũng kinh hãi quên không chịt cổ nằng nữa, chàng con buông tay an ủi:

– Lệnh tôn không chết đâu, lão nhân gia còn cử động.

Huyết Dao Tăng giơ tay trái lên, vung tròn một vòng một luồng hồng quang xoay quanh trên đỉnh đầu lão Thanh Huyết Dao lại nằm trong tay lão rồi.

Nguyên vừa rồi lão ẩn nấp ở dưới tuyết hồi lâu không chui lên, đã ngấm ngấm khoét một lỗ tuyết, bố trí cơ quan giác giao ngang miệng lỗ, hướng lưỡi lên trên rồi mới chui ra khỏi hố tuyết, giả vờ đánh mất đao cho địch nhân không úy kỵ nữa, phóng tâm rượt theo.

Thủy Đại tung hoành võ lâm mấy chục năm, không phải là thiếu lịch duyệt, lão thông hiểu rất nhiều trên hai đường thủy, lục, nhưng trong đất băng tuyết thì lão không đề phòng cho xiết được, lão rớt xuống lỗ tuyết bị lưỡi đao chặt sắt như cắt bùn hớt đứt hai chân.

Huyết Dao Tăng nhủ thầm:

– May quá!

Hiện giờ trong Nam Tứ Kỳ khét tiếng giang hồ đã hai người chết, một người bị thương còn lại một mình Hoa Thiết Cán.

Hoa Thiết Cán tuy võ công cực kỳ lợi hại, nhưng lấy một chọi một với Huyết Dao Tăng thì cục diện trở lại bình thường nhất là Huyết Dao Tăng ỷ vào địa lợi ở hang tuyết, tất không đến nỗi bị kém thế.

Lão liền giơ Huyết Dao lên nhìn Hoa Thiết Cán la gọi:

– Có giỏi thì lại đây chiến đấu ba trăm hiệp.

Hoa Thiết Cán thấy Thủy Đại lăn lộn trên đất tuyết cực kỳ thảm hại, cũng sợ võ mật khi nào còn dám tiến lại chiến đấu? Lão cầm đoản thương bảo vệ trước mình rồi lùi dần từng bước giải buộc đầu thương không ngớt rung động, tỏ ra trong lòng lão lo sợ đến cực điểm.

Huyết Dao Tăng quát lên một tiếng, xông lại hai bước.

Hoa Thiết Cán cũng lùi lại hai bước, cánh tay phát run đánh rớt cây đoản thương xuống đất, lão vội lượm thương lùi thêm hai bước.

Huyết Dao Tăng trong một ngày trời hạ ba tay cao thủ ba lần thoát chết, thực tình đã nhọc mệt đến sức cùng lực kiệt, bây giờ lão mà đấu với Hoa Thiết Cán e rằng một chiêu cũng không chống nổi.

Bản lĩnh của Hoa Thiết Cán tuy còn kém Huyết Dao Tăng nhưng nếu lão xót tình đồng đạo háng hái tiến lên thì Huyết Dao Tăng tất phải chết dưới mũi thương của lão. Nhưng lão phóng thương lỡ tay đâm chết Lưu Thừa Phong rồi từ lúc đó tâm thần buồn bã, chùn nhụt nhuệ khí, lão thấy Lục Thiên Trữ mất đầu, Thủy Đại đứt chân nên sợ vỡ mặt không còn chí phấn đấu nữa.

Huyết Dao Tăng thấy Hoa Thiết Cán run sợ khác thường lão nhơn nhơn đắc ý cười nói:

– Ha ha! Ta có bảy mươi hai điều diệu kế bữa nay mới dùng ba điều đã giết được Giang Nam Tam Lão, còn sáu mươi chín điều nữa chỉ nhằm vào một mình lão.

Hoa Thiết Cán từng trải sóng gió vô lâm, Huyết Dao Tăng khoác lác như vậy làm gì gạt được lão? Nhưng lúc này lão khác nào con chim phải tên, thấy địch nhân nói một câu cử động một cái điều cực kỳ hung ác đáng sợ, lão nghe đối phương nói còn sáu mươi chín diệu kế đổ lên đầu mình, bất giác miệng lảm nhảm:

– Sáu mươi chín độc kế... sáu mươi chín độc kế...

Hai tay lão càng run rẩy hơn.

Thực ra Huyết Dao Tăng lúc này tâm lực kiệt quệ, chống đỡ gian nan chỉ muốn nằm xuống để ngủ một ngày một đêm cho lại sức.

Lão biết lúc này mà phải chiến đấu là đi đến chỗ một sống một chết cuộc giao phong sẽ khốc liệt chẳng kém gì những trận đánh với Lục Thiên Trữ và Lưu Thừa Phong lão mà lộ ra mỗi một để đối phương động thủ tấn công thì chỉ còn đường bó tay chờ cây đoản thương đâm tới, vì thế lão gấn gượng phẫn khởi tinh thần múa thanh huyết đao cho ra vẻ hầy còn dư lực.

Huyết Dao Tăng thấy Hoa Thiết Cán muốn bỏ trốn mà lại không đi lão còn dùng dằng hoài trong bụng những muốn thúc giục:

– Con quỷ mặt nhỏ kia! Sao không trốn lẹ đi?

Lão có biết đâu hiện giờ Hoa Thiết Cán cũng không còn đủ dũng khí chạy trốn nữa.

Thủy Đại hai chân đứt tủy đầu gối nằm lăn trên đất tuyết chỉ còn thoi thóp thở, lão thấy Hoa Thiết Cán khiếp đảm càng nổi lòng bi phẫn, tuy lão bị trọng thương vẫn nhận ra Huyết Dao Tăng kiệt lực, khác nào cây cung đã dương đến độ

chót, lão liền đề khí lớn tiếng la:

– Hoa nhị ca! Cứ đấu với lão đi! Tên ác tăng này hao tán hết chân khí rồi, nhị ca giết lão dễ như trở bàn tay.

Huyết Dao Tăng nghe Thủy Đại nói câu này giật mình kinh hãi la thầm:

– Lão kia đã nhìn thấy chỗ sơ hở của ta, thật là nguy hiểm!

Lão gắng gượng mạnh dạn tiến lên hai bước nhìn Hoa Thiết Cán nói:

– Phải rồi! Phải rồi! Ta đã kiệt lực, chúng ta qua sườn núi bên kia đấu ba trăm hiệp, kẻ nào không dám đi là con rùa đen.

Bỗng nghe trong sơn động ở phía sau có tiếng Thủy Sanh vừa khóc vừa la:

– Gia gia!

Huyết Dao Tăng chợt tâm tư nhủ:

– Bây giờ ta mà giết Thủy Đại là tỏ ra khiếp nhược chi bằng ta bắt con gái lão đem ra cho lão phân tâm, ta chỉ phải đối phó với một mình lão họ Hoa kia là dễ hơn nhiều.

Lão nhìn Hoa Thiết Cán bật tiếng cười đanh ác hỏi:

– Lão có đi không? Đánh năm trăm hiệp cũng được.

Hoa Thiết Cán lắc đầu lùi thêm một bước.

Thủy Đại lại la lên:

– Cứ đánh đi, cứ đánh đi! Nhị ca không rửa hận cho Lục đại ca và Lưu tam ca ư?

Huyết Dao Tăng lại cười hô hố la lên:

– Đánh đi! Đánh đi! Ta còn sáu mươi chín độc kế thâm không bút nào tả xiết muốn đổ lên đầu một mình lão.

Lão vừa nói vừa xoay mình tiến vào sơn động nắm lấy đầu của Thủy Sanh lôi nàng ra, lão vừa lôi vừa thở hồng hộc, không thể che dấu sự mệt mỏi được nữa.

Lão biết võ công Hoa Thiết Cán rất lợi hại, chỉ còn cách dùng thủ đoạn tàn khốc vào mình cha con họ Thủy mới làm cho Hoa Thiết Cán không dám động thủ.

Lão liền lôi Thủy Sanh đến trước mặt Thủy Đại quát:

– Lão bảo ta chân khí mất hết, được lắm! Ta thử làm cho lão coi chân khí đã hết chưa?

Lão nói rồi kéo roạc một cái xé rách một mảng lớn tay áo bên phải của Thủy Sanh để hở làn da trắng như tuyết.

Thủy Sanh bật tiếng la hoảng, nhưng huyết đạo bị điểm không kháng cự được chút nào.

Địch Vân từ trong sơn động bò ra ngó tẩm thăm kịch này lòng bất nhẫn la lên:

– Sư tổ... sư tổ đừng khinh bạc Thủy cô nương!

Huyết Dao Lão Tổ cười đáp:

– Ha! ha! Hảo đồ tôn! Người bất tất phải lo âu, sư tổ gia gia không giết thì đâu!

Lão xoay lại giơ đao lên xéo vào vai bên trái Thủy Đại một miếng lớn rồi hỏi:

– Khí lực của ta đã hết chưa?

Vai Thủy Đại vọt máu ra, Hoa Thiết Cán và Thủy Sanh đồng thời bật tiếng la hoảng.

Huyết Dao Tăng lại đưa tay trái kéo một cái khiến vạt áo Thủy Sanh rách thêm một mảnh rồi nhìn Thủy Đại hỏi:

– Lão hô ta ba tiếng “Hảo gia gia” lão có hô không?

Thủy Đại nhổ nước miếng đánh toẹt một cái nhằm vào người Huyết Dao Tăng.

Huyết Dao Tăng nghiêng mình né tránh, chân đứng không vững lão đảo người đi lão cảm thấy đầu nhức mắt ho cơ hồ té xuống.

Thủy Đại nhìn rõ tình trạng này, liền giục:

– Hoa nhị ca! Động thủ lẹ đi, động thủ lẹ đi!

Hoa Thiết Cán cũng ngó thấy Huyết Dao Tăng chân đi không vững nhưng lại nghĩ thầm:

– Chỉ sợ lão giả vờ để đưa mình vào bẫy, tên ác tăng này rất nhiều nguy kế, ta chẳng thể không đề phòng.

Huyết Dao Tăng lại chém một đao vào cánh tay mặt Thủy Đại thành một vết sâu rồi hỏi:

– Người có kêu ta bằng Hảo gia gia không?

Thủy Đại đau quá cơ hồ ngất xỉu, nhưng lão là người có huyết khí lớn tiếng đáp:

– Thủy mỗ thà chết chứ không chịu nhục, người giết ta lẹ đi!

Huyết Dao Tăng nói:

– Ta không để người chết một cách nhanh chóng mà chỉ cắt từng miếng thịt ở cánh tay người có hô ba tiếng “Hảo gia gia” và năn nỉ thì ta mới tha chết cho.

Thủy Đại quát mắng:

– Ác Tăng! Đừng mơ mộng nữa! không đời nào ta chịu van xin người.

Huyết Dao Tăng thầy lão rất mực quật cường, biết rằng dù mình có xử lãg trỉ lão cũng không chịu khuất phục.

Lão liên bảo Thủy Đại:

– Được lắm! Bây giờ ta hành tội con gái lão thử coi lão có kêu ta là “Hảo gia gia” không?

Lão nói rồi xoay tay xé roạc một tiếng rách nửa bức quần của Thủy Sanh.

Thủy Đại tức quá! Lão là một vị anh hùng hảo hán dù có địch nhân chém vào người trăm ngàn nhát đao cũng quyết không chịu tỏ ra khiếp nhược, nhưng để ác tăng vũ nhục con gái trước mặt mình thì lão còn chịu làm sao được?

Coi tình cảnh này ác tăng có thể xé áo Thủy Sanh thành từng mảnh khiến nàng phải lỏa lồ thân thể ở ngay trước mặt Thủy Đại và Hoa Thiết Cán.

Huyết Dao Tăng bật tiếng cười đanh ác nói:

– Lão họ Hoa kia sắp quỉ xuống nã nỉ, ta sẽ tha về để y tuyên dương vụ này ra ngoài giang hồ là ta đã lột trần truồng con gái lão như thế nào. Ha! ha! Tuyệt diệu thật là tuyệt diệu!

Rồi lão lớn tiếng hô:

– Hoa Thiết Cán! Lão quỉ xuống nã nỉ đi! Có thể ta tha mạng cho lão.

Hoa Thiết Cán đã chùn nhụt chí phấn đấu, chỉ mong thoát nạn sống sót, nghe ác tăng nói vậy liền tự nhủ:

– Quỉ xuống nã nỉ lão tuy là một chuyện bề bàng, nhưng cũng còn hơn để lão đâm đao xẻo từng miếng thịt.

Lão có biết đâu, giả tử lão hăng hái chiến đấu thì có thể giết được địch nhân ngay, lão c hỉ nhìn thấy trước mắt Huyết Dao Tăng là con người rất khùng khiếp.

Lại nghe Huyết Dao Tăng nói:

– Lão cứ yên dạ, bất tất phải sợ hãi cứ quỉ xuống van xin là ta tha ngay.

Mấy câu an ủi này rất lọt tai Hoa Thiết Cán, lão cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng!

Huyết Dao Tăng thấy Hoa Thiết Cán để nổi vui mừng lộ ra ngoài mặt, liền nghĩ ngay đến không nên bỏ lỡ mất cơ hội, lão đặt Thủy Sanh xuống cầm đao đi tới trước mặt lão nói:

– Hay lắm! Lão quỉ xuống xin ta đi! Trước hết hãy liệng cây đoản thương xuống, hay lắm, hay lắm ! Ta quyết không hại mạng lão đâu, bỏ thương đi! Bỏ thương đi!

Thanh âm rất ngọt ngào.

Mấy câu này dường như phát ra luồng lực đạo bất khả kháng, Hoa Thiết Cán

liêng cây đoản thương vào trong đất tuyết, mất khí giới rồi lão quyết tâm hàng phục.

Huyết Dao Tăng tươi cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Lão là hảo nhân! Cây đoản thương của lão cũng khá lắm! để ta coi xem.

Huyết Dao Tăng dừng lại một chút rồi tiếp:

– Lão hãy lùi lại ba bước! Hay lắm! Lão quả là biết nghe lời ta, ta nhất định tha mạng cho không giết lão cứ vững dạ đừng lo gì hết! Hãy lùi lại ba bước nữa!

Hoa Thiết Cán nghe lời, Huyết Dao Tăng bảo làm sao là lão làm như vậy.

Huyết Dao Tăng từ từ cúi xuống lượm cây đoản thương cầm tay, nhưng ngón tay vừa đụng vào cây thương đã cảm thấy trong mình không còn một chút khí lực, lão liên tục vận chân khí hai lần mà không nhấc bổng lên được. Lão ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ:

– Ta vừa trải qua mấy cuộc đấu với ba tay cao thủ nguyên khí tổn thương ghê quá! E rằng phen này phải điều dưỡng đến mười ngày hay nửa tháng mới khôi phục lại được sức lực.

Tuy lão cầm đoản thương trong tay rồi mà trong lòng vẫn xao xuyến vì lão biết nếu Hoa Thiết Cán đột nhiên đánh bạo ra tay công kích thì lão chỉ tay không cũng đủ đánh chết lão rồi.

Thủy Đại thấy Huyết Dao Tăng bỏ đi đối phó với Hoa Thiết Cán khẽ bảo con gái:

– Sanh nhi! Người giết ta lẹ đi!

Thủy Sanh vừa khóc vừa nói:

– Hàì nhi... hàì nhi không nhúc nhích được!

Thủy Đại đưa mắt nhìn Dịch Vân năn nỉ:

– Tiểu sư phụ! Tiểu sư phụ làm ơn hạ sát Thủy mỗ đi!

Dịch Vân hiểu rõ tâm ý của lão, lão đã không sống được nữa thì thà rằng chết đi còn hơn ngoắc ngoải để chịu đau khổ và nhục nhã. Tình trạng Thủy Đại lúc này thật là chết lẹ được khắc nào hay khắc nấy.

Dịch Vân trong lòng bất nhẫn, cũng muốn kết liễu cuộc đời mau lẹ cho Thủy Đại nhưng lại sợ chọc giận Huyết Dao Tăng, chàng thấy lão càng hung cực ác nên bất luận trường hợp nào cũng e dè không dám đắc tội.

Thủy Đại giục Thủy Sanh:

– Sanh nhi! Sanh nhi năn nỉ tiểu sư phụ đây hạ sát ta lẹ đi nếu còn chần chờ là không kịp đâu.

Thủy Sanh trong lòng bối rối, hoang mang đáp:

– Gia gia! Gia gia đừng chết! Gia gia không thể chết được!

Thủy Đại tức giận hỏi:

– Ta lâm vào hoàn cảnh sống không bằng chết, người còn chưa thấy ư?

Thủy Sanh giật mình kinh hãi đáp:

– Dạ, dạ! Gia gia ơi! Hải nhi cùng chết với gia gia!

Thủy Đại lại nhìn Địch Vân năn nỉ:

– Tiểu sư phụ! Tiểu sư phụ mở lòng đại từ đại bi hạ sát Thủy mỗ cho mau. Còn chuyện năn nỉ ác tăng tha mạng thì Thủy Đại này không sao nói ra miệng được, mặt khác Thủy mỗ chẳng thể nhìn thấy con gái bị lão ô nhục.

Địch Vân đi cùng đường với Huyết Dao Tăng lánh nạn tức là đứng về phe thù nghịch với quần hùng ở Trung Nguyên, thực ra chàng không muốn vậy làm vì cảnh ngộ xui khiến nên chàng không thể không làm thế được.

o O o